

Milena

Text: Lucie Drdová – Foto: Archiv galerií

Tento text píši s velkým potěšením a zároveň s těžkým srdcem. Když jsem přemýšlela nad tématem pro aktuální vydání věnované umění, chtěla jsem se zaměřit na nějakou výraznou uměleckou osobnost. Z původní úvahy mě však náhle probudilo setkání s Milenou Kalinovskou, ředitelkou Sbírky moderního a současného umění Národní galerie. Okamžitě mi bylo jasné, komu budou následující řádky patřit.

Milena, která tento měsíc končí na své pozici a vrací se za rodinou do Spojených států, se v Praze objevila před třemi lety. Je mnoho přívlastků, které tuto ženu s neuvěřitelně silným životním příběhem, noblesní dámu a především mezinárodně uznávanou profesionálku a kurátorku par excellence, popisují. Již ve velice mladém věku ji rozhodnost a víra v sebe sama zavedla krátce po osmašedesátém do Londýna. Je úžasné poslouchat vyprávění o tamní scéně 80. let, kdy se stala hlavní

kurátorkou ve slavných Riverside Studios, kde působily osobnosti jako Samuel Beckett nebo David Bowie. Spolupracovala s umělci Richardem Deaconem, Michaellem Clarkem nebo Antonym Gormleym. S neskutečnou intuicí a porozuměním, které nemohlo mít oporu v předchozí zkušenosti z Československa, se dokázala naladit na kulturní citlivost britského království a etablovat se. Za svoji práci byla nominována na Turner Prize, a to jako jeden z dosud pouze dvou neumělců v celé historii tohoto prestižního ocenění.

Její další profesní kroky vedly do velkých institucí v New Yorku, Bostonu nebo do muzea Hirshhorn Museum ve Washingtonu. Podílela se na mnoha výstavních projektech a bienále s dnes již ikonickými jmény současného umění. A pak se po více než čtyřech desetiletích zjevila opět v Praze, aby přispěla svými zkušenostmi, erudiicí a mezinárodními kontakty do složitých struktur znovu se nadechující Národní galerie.

Situace v naší institucionální sféře je velice komplikovaná a nepřestávalo mě při každém setkání s ní překvapovat, jak k dalšímu novému úkolu přistupovala s energií a především nepředpojatostí. Za relativně krátkou dobu dala vzniknout výstavám svých oblíbených autorů Gerharda Richtera (1), Magdalény Jetelové (2) nebo Jiřího Koláře (3). Díky přátelství s řadou významných osobností se pražská instituce obohatila o nové dary do svých sbírek.

V jednom z rozhovorů mi utkvěla Milenina odpověď, kde mluví zároveň o umění a respektu. Všichni budeme jednoho dne patřit k minulé generaci a každý z nás by měl usilovat o to, aby se věci posouvaly kupředu. Zní to jednoduše, ale znamená to, že každá činnost se musí stát naším životem. A Milena je svým velkorysým uvažováním a snahou o maximum toho synonymem.

Autorka je historičkou umění a galeristkou, www.drdovagallery.com